

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 6. listopadu 2013 **odvolání obžalovaného Ing. Petra B. , nar. xxx**, podané proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 16.7.2013, č.j. 66T 231/2012-686, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného Ing. Petra B. **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 16.7.2013, č.j. 66T 231/2012-686, byl obžalovaný Ing. Petr B. uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku (*dále jen „TrZ“*), který dle skutkových zjištění okresního soudu spáchal tím, že společně s již pravomocně odsouzenými Januszem D. a Tomášem Š.

v Krnově, okres Bruntál, v areálu firmy Krnovské opravny a strojírny s. r. o. Krnov, Ing. Petr B. jako generální ředitel uvedené firmy, v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb. o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ve znění pozdějších předpisů a ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, nestanovil a ani nepověřil jinou osobu stanovit pracovní postupy pro přípravu nákladního železničního vozu k otryskání, včetně demontáže střechy vozu tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a umožnil zaměstnancům vykonávat takovou pracovní činnost, takže dne 25. 1. 2012 v průběhu doby od 12.00 hodin do 12.30 hodin prováděli zaměstnanci firmy Janusz D., Tomáš Š., Ivo K. a Miroslav Z. na nákladním železničním vozu č. 23540730335-5, typ Tds demontáž táhel a uchycení střechy, aniž existoval stanovený pracovní postup pro tuto operaci, čímž se stalo, že Janusz D. a Tomáš Š., aniž by byli obeznámeni s pracovním postupem a aniž by učinili další bezpečnostní opatření, které vychází z jejich zkušeností, profese, povahy a charakteru práce a dílčího školení, které absolvovali, odjistili pohyblivou kovovou střechu tohoto vozu, když každý z nich bez domluvy a nezávisle na druhém, Tomáš Š. na zadní straně vozu a Janusz D. na přední straně vozu, vytáhli dva čepy (svorníky) zajišťující uchycení ovládacího zařízení střechy a pístu tlumiče pohybu střechy, toto provedli, aniž by byla střecha železničního vozu pevně zajištěna pod ramenem mostového jeřábu, přičemž Janusz D. zajistil střechu proti pádu pouze zasunutím kovové kulatiny vepředu zúžené do špice (kovový kolík) do otvoru po čepu

pístu tlumiče pohybu střechy na přední straně vozu, načež kovový kolík, buď vlivem klimatických podmínek nebo vlivem dalších prováděných prací v podobě nárazů kladiva na konstrukci vozu, z otvoru vypadl, v důsledku čehož se kovová střecha samovolně otevřela a při půlkruhovém pohybu z horní části vagónu do bočního prostoru zasáhla Iva K. a Miroslava Z., přičemž Ivo K. utrpěl zranění a to otevřenou ránu vlasové části hlavy s dobou léčení a pracovní neschopností od 25. 1. 2012 do 11. 2. 2012 a Miroslav Z. utrpěl zranění, a to laceraci pravého jaterního laloku s dobou léčení a pracovní neschopností od 25. 1. 2012 do 11. 3. 2012, přičemž technologický postup pro takovou pracovní operaci byl upraven až následně a to v podnikové směrnici vyhotovené dne 15. 5. 2012.

Za tento přečin byl odsouzen podle § 147 odst. 2 TrZ k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců a podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 TrZ mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byl zavázán k povinnosti zaplatit společně a nerozdílně s obžalovanými Januszem D. a Tomášem Š., ohledně nichž rozsudek nabyt právní moci, na náhradě způsobené škody České průmyslové zdravotní pojišťovně částku ve výši 39.369,- Kč a Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR částku ve výši 4.888,- Kč.

Proti tomuto rozsudku okresního soudu **podal obžalovaný** ihned po jeho vyhlášení **odvolání**, které zaměřil do všech výroků. Podané odvolání písemně odůvodnil a to i prostřednictvím obhájkyň Mgr. Gabriely Nejedlíkové.

Odvolatel namítal, že soud nesprávně vyhodnotil stanovování tzv. pracovních postupů a školení ve firmě, která zaměstnává 600 zaměstnanců, pokud dovodil jeho odpovědnost jako generálního ředitele dané společnosti. Poukázal na to, že v tak velké firmě existuje nutně odpovědnostní řád, což v podstatě znamená, že každý zaměstnanec, který má postavení nadřízeného, nese odpovědnost na svém úseku. V průběhu hlavního líčení svědci popsali způsob organizace KOS a je zcela nemyslitelné, aby jedna osoba odpovídala za veškerá jednotlivá pracoviště a oddělení v KOS Krnov se vyskytující.

Odvolatel důrazně odmítl, že by porušil ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb., neboť toto ustanovení nestanovuje konkrétní opatření k té či oné činnosti. Práce byla organizována a podíleli se na ní pracovníci, kteří měli vazačské průkazy, což je dostatečná kvalifikace k tomu, aby zvládli jednoduchou operaci sejmutí střechy z vozidla, byli proškoleni, jak mají manipulovat s břemenem. V oblasti zajištění bezpečnosti a ochrany při práci nic nezanedbal, uzavřel mandátní smlouvu s agenturou WIKRA služby s.r.o., je zpracován organizační a odpovědnostní řád KOS Krnov a pracovní řád, integrovaná příručka QESM a soubor bezpečnostních a pracovních směrnic postihující celý průřez činností firmy. Odvolatel dále poukázal na to, že zákon č. 309/2006 Sb. stanoví povinnosti zaměstnavateli, což je obchodní společnost Krnovské opravny a strojírny s.r.o. a nikoli generálnímu řediteli.

Za podstatný fakt rovněž odvolatel považuje tu skutečnost, že ani oblastní inspektorát bezpečnosti práce nezahájil v souvislosti s pracovním úrazem se společností Krnovské opravny a strojírny s.r.o. žádné správní řízení.

V rámci odborného rozvoje zaměstnanců je ve společnosti zaveden systém zaškolování a zaučování zaměstnanců, jejich odborné praxe, dále prohlubování i zvyšování kvalifikace, které jsou zabezpečovány jak vlastním personálním

organizačním systémem, tak i odborně způsobilou osobou v prevenci rizik v souladu s ust. § 9 zákona č. 309/2006 Sb., kterou na základě písemné smlouvy zajišťuje společnost VIKRA služby s.r.o. V rámci jejich kontroly nikdy nebylo upozorňováno na závadný stav konkrétního pracoviště, či neodpovídající nebo chybějící pracovní postupy.

Odvolatel vyslovil nesouhlas se závěrem soudu, že příprava vozu k tryskání a demontáž střechy je relativně složitou činností. Jedná se o činnost, kterou daná společnost provádí desítky let. Jedná se o jednoduchou činnost, pro kterou není zapotřebí mít zpracován písemný pracovní nebo technologický postup. Pro vlastní pracovní činnost tohoto typu je zpracována směrnice PS č. 41.01 účinná od 1.4.2007, která hovoří o zácviku pracovníka zkušeným pracovníkem, který již tuto činnost provádí delší dobu. Výcvik se provádí za účelem minimalizování příčin vzniku nehod a zachování maximální bezpečnosti práce při provádění oprav vozidel. Žádná právní úprava nestanovuje míru a rozsah technologického postupu, pracovního postupu a tento může být stanoven heslovitě, předáván ústně nebo dokonce přímo dán pokyny na pracovišti. Za posledních deset let bylo takto opraveno 920 vozů a za dobu, kdy pracovníci D. a Š. na daném pracovišti pracovali, se jedná o více než 80 vozů. Pokud by tito pracovníci dodrželi stanovené pracovní postupy, nikdy by k této události nedošlo.

Odvolatel setrval na tom, že nemůže nést podíl viny na zranění poškozených, jelikož z jeho strany nedošlo k žádnému pochybení, neporušil žádnou povinnost a vytýkaného přečinu se nemohl dopustit.

Skutečnost, že odvolatel svým jednáním neporušil žádný právní předpis, je zdůrazněna rovněž v písemném odvolání obhájkyně obžalovaného. Je poukazováno na ust. § 101 odst. 2 zákoníku práce, z něhož vyplývá již v odvolání obžalovaného zmíněná odpovědnost vedoucích zaměstnanců, kterými se rozumějí rovněž zaměstnanci, kteří jsou pověřeni vedením na jednotlivých stupních řízení u zaměstnavatele, tedy vedoucím zaměstnancem je každý vedoucí od ředitele až po posledního mistra. Každý z těchto vedoucích je oprávněn stanovit a ukládat zaměstnancům zaměstnavatele pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci, dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Tyto skutečnosti okresní soud zcela pominul.

Ze svědeckých výpovědí je možné zcela jednoznačně dovodit, že ve společnosti Krnovské opravny a strojírny s.r.o. je zavedena jasná organizace práce, z níž plyne odpovědnost konkrétních osob za jednotlivé pracovní úseky.

Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že odvolatel nese svůj díl viny na vzniku zranění poškozených, a to jako osoba v postavení zaměstnavatele, protože pracovníci nebyli dostatečně proškoleni ani nebyly správné pracovní postupy, pak takové jednání nemůže být přičítáno k jeho tíži, neboť nemohl nést odpovědnost za proškolení pracovníků, kteří daného dne měli připravit vůz k tryskání. Nelze proto ani shledat příčinnou souvislost mezi úrazem poškozených a mezi porušením důležité povinnosti dané zákonem na straně odvolatele, neboť ten žádnou povinnost neporušil. Pokud okresní soud dospěl k závěru, že za zranění jsou odpovědní obžalovaní D. a Š., kteří se k vytýkanému jednání doznali, pak je zcela nelogické, aby za totéž měl nést odpovědnost i obžalovaný Ing. Petr B. Mohou-li za zranění uvedení obžalovaní, pak zjevně museli vědět, jaký je postup při přípravě vozu k tryskání a při sundávání střechy

tyto postupy vědomě porušili. Pak tedy odvolatel nemohl porušit žádnou důležitou povinnost stanovenou zákonem.

Soud prvního stupně postupoval při hodnocení provedených důkazů v rozporu s § 2 odst. 6 tr.ř. a pečlivě neuvážil všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Provedené hodnocení je jednostranné, vycházející z nesprávného právního názoru, že ve firmách s vysokým počtem zaměstnanců nemůže existovat jasná organizace práce, s dělenou odpovědností na jednotlivé pracovní úseky a vedoucí těchto úseků. Nesprávná je rovněž teze okresního soudu, že by všechny pokyny měly být dány písemně, v praxi je takovýto postup zcela nemožný.

Odvolatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o vině a trestu a ve výroku o povinnosti nahradit škodu a nově rozhodnuto tak, že se obžalovaný zprošťuje od obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále.

Krajský soud úvodem konstatuje, že odvolání obžalovaným bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b) tr.ř.) a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), neshledal ani jiného důvodu k jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř. nebo odmítnutí dle § 253 odst. 3 tr.ř.

Odvolací soud tedy z podnětu podaného opravného prostředku přezkoumal dle hledisek vyjádřených v ust. § 254 odst. 1, 3 tr.ř. napadený rozsudek a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že **odvolání obžalovaného není** důvodné.

Dále je možno konstatovat, že napadený rozsudek vyšel z řízení, které bylo provedeno v souladu s trestním řádem a není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalovaného na obhajobu.

Krajský soud dále konstatuje, že okresní soud provedl dokazování v hlavním líčení, které lze považovat za úplné a umožňující bez důvodných pochybností o vině obžalovaného rozhodnout, tak jak to má na mysli ust. § 2 odst. 5 tr.ř.

Okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy své rozhodnutí opřel a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul, případně, že by provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem nelogicky či nesprávně (ust. § 2 odst. 6 tr.ř.). Vzhledem k tomu je možno v tomto směru odkázat na odůvodnění rozsudku soudem I. stupně.

Ze skutkových zjištění učiněných okresním soudem lze bez důvodných pochybností uzavřít, že se obžalovaný vytykaného jednání dopustil, k čemuž krajský soud zdůrazňuje následující.

Z výpovědí nyní již pravomocně odsouzených **Janusze D., Tomáše Š.** a svědeckých výpovědí poškozených **Ivo K. a Miroslava Z.**, zaměstnanců společnosti Krnovské opravy a strojírný s.r.o. soud zjistil, že ohledně práce, v rámci které došlo inkriminovaného dne k pracovnímu úrazu poškozených, nebyly stanoveny žádné přesné pracovní postupy. Ve vztahu k tomu, co mají konkrétně dělat byli poučeni

zkušenějšími zaměstnanci, nicméně daný postup nebyl ani ústně stanoven jednoznačně, každý práci prováděl jinak, ani jeden z uvedených zaměstnanců přesně nevěděl, co má při přípravě vagónu na otryskání včetně demontáže střechy dělat, které svorníky může vyndat, a které nikoliv.

Skutečnost, že na danou práci nebyl stanoven písemný pracovní postup byla zjištěna i z výpovědí dalších svědků, a to **Tomáše J., Mgr. Vlastimila Š., Jaromíra V., Daniela M., Milana P., Jiřího V., Ing. Zbyňka Š. a Ing. Miroslava B.**, stejně jako z listinných důkazů a konečně tuto skutečnost obžalovaný ani nepopřel.

Jediným pokynem k provádění předmětné práce byly **výrobní příkazy** (viz č.l. 169-174 spisu), z nichž rovněž přesný popis dané práce nevyplývá. Přesný pracovní postup ve vztahu k inkriminované činnosti nevyplývá ani z listin, které ve svém odvolání zmiňuje obžalovaný.

Detailně byl pracovní postup upraven až poté, co k předmětným pracovním úrazům došlo, a to prováděcí směrnicí PS č. 37.02 (viz č.l. 307 spisu).

Odvolatel ohledně písemně zpracovaného pracovního postupu uvedl, že se jednalo o jednoduchou činnost, na kterou nebylo zapotřebí mít písemně zpracován pracovní postup a dle svého názoru své povinnosti, plynoucí mu z funkce generálního ředitele dané společnosti, dostal již tím, že ohledně zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci uzavřel mandátní smlouvu se společností Vikra služby s.r.o.

Ze spisového materiálu bylo skutečně zjištěno, že společnost Krnovské opravy a strojírna s.r.o. měla uzavřenu mandátní smlouvu s firmou Vikra služby s.r.o. (viz č.l. 95-102 spisu) ohledně zajišťování všech úkolů v péči o bezpečnost a ochranu zdraví při práci zaměstnanců vyplývající společnosti Krnovské opravy a strojírna s.r.o. z právních předpisů. Zástupce společnosti Vikra služby s.r.o. **Ladislava C.** však uvedl v souladu se zněním této mandátní smlouvy, že jejich společnost technologické či pracovní postupy nezpracovávala.

Z dokazování, které bylo v dané věci provedeno v potřebném rozsahu nevyplývá, jak správně zkonstatoval i okresní soud, že by obžalovaný svou povinnost vyplývající mu z ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce a z ust. § 5 odst. 1 písm. b) zák. č. 309/2006 Sb. na kohokoliv ve společnosti delegoval. V této souvislosti je rovněž nutno uvést, že podle směrnice Rady ze dne 12.6.1989 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci (89/391/EHS) – článek 5, odst. 2, pokud zaměstnavatel v podniku nebo závodě využívá externího odborníka, nezbavuje ho to odpovědnosti v této oblasti.

S ohledem na uvedené je nutno uzavřít, že za vypracování pracovního postupu ohledně činnosti spočívající v přípravě vagónů Tds na otryskání včetně demontáže střechy, je jako vrcholný představitel společnosti Krnovské opravy a strojírna s.r.o. odpovědný obžalovaný a jeho odvolací námitky jsou uvedenými skutečnostmi vyvráceny.

Krajský soud považuje za vyvrácené i odvolací námitky, že předmětná činnost byla poměrně jednoduchou záležitostí, na kterou nebylo zapotřebí mít sepsaný písemný pracovní postup. V tomto směru lze připustit, že z provedeného dokazování

nevyplývá složitost postupu dané práce, je však zřejmé, že zaměstnanci při přípravě vagónů na otryskání včetně demontáže střechy pracovali s nadměrnými břemeny - střechami železničních vagónů, a tyto se nedají vzhledem k jejich výšce a hmotnosti zajistit fyzicky osobami, a že se tedy jedná o práci nebezpečnou, a proto již z logiky věci vyplývá, že na takovou práci měl být zpracován podrobný pracovní postup v písemné podobě.

Z výpovědi **svědkyně Ing. Moniky A.**, stejně jako z ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb. sice nevyplývá, že by daný pracovní postup musel být upraven v písemné podobě, nicméně právě ze shora uvedeného důvodu a z důvodu, že se jednalo o běžné a nikoli neobvyklé pracovní činnosti, které byly v dané firmě prováděny často, je zpracování písemného pracovního postupu nanejvýše potřebné a logické. Pracovní postupy tak nebyly v písemné podobě zpracovány bez zjevného důvodu.

V této souvislosti nelze přehlédnout ani ust. § 3 odst. 1 písm. e) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí, v němž je stanoveno, že **minimální požadavky** na bezpečný provoz a používání zařízení na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením **jsou** montování a demontování zařízení za bezpečných podmínek v souladu s návodem dodaným výrobcem nebo není-li takový návod výrobce k dispozici, návodem stanoveným zaměstnavatelem. I tato skutečnost svědčí jednoznačnému závěru o potřebě vypracování pracovního postupu při přípravě železničních vagónů k otryskání včetně demontáže střechy v písemné formě.

V dalším je nutno v neprospěch obžalovaného akcentovat, že z výpovědi již pravomocně odsouzených a poškozených bylo zjištěno, že tyto pracovní postupy nebyly jednoznačně stanoveny ani ústně, v důsledku čehož tito zaměstnanci přesně nevěděli, co mají vlastně při přípravě vagónu na otryskání včetně demontáže střechy dělat, jaké svorníky mohou povolit apod. a v důsledku toho došlo pak ke vzniku popsanych pracovních úrazů u poškozených.

V obecné rovině je zapotřebí uvést, že přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle **§ 147 odst. 1, odst. 2 TrZ** se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví nebo smrt a spáchá-li takový čin proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.

Objektem tohoto trestného činu je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla, včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Jde o trestný čin poruchový (je předpokládána těžká újma na zdraví nebo smrt), a proto pouhé ohrožení zdraví jiného z nedbalosti, byť by těžká újma na zdraví nebo smrt hrozila, není tímto trestným činem.

Z hlediska *subjektivní stránky* se u tohoto trestného činu vyžaduje nedbalost [§ 16 odst. 1 písm. a), b) TrZ].

Vědomá nedbalost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) TrZ je budována na vědomí možnosti vzniku následků, což je schopnost pachatele rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro zájem chráněný trestním zákonem. Při vědomé nedbalosti pachatel ví, že může způsobit následek trestného činu, ale bez přiměřených

důvodů spoléhá, že takový následek nezpůsobí. Nechce ho způsobit, ani s ním není srozuměn. Spoléhá, že ho nezpůsobí, přičemž nejde o spoléhání se na náhodu.

Při *nevědomé nedbalosti* podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) TrZ pachatel neví, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. O zavinění z nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) TrZ jde jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem jsou dány současně. Nedostatek jedné z těchto složek znamená, že čin je nezaviněný (viz. rozh. č. 6/1988 Sb. rozh. tr.).

Při zjišťování příslušné formy nedbalosti nestačí zkoumat jen vnitřní, psychický vztah pachatele k zákonným znakům trestného činu. Je třeba též zjišťovat, zda tu byly „*přiměřené důvody*“ při vědomé nedbalosti, resp. zda pachatel „*podle okolností a svých osobních poměrů vědět měl a mohl*“ při nedbalosti nevědomé. Měřítkem (kritériem) nedbalosti je chování potřebné míry opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního vymezení. Objektivní vymezení žádá od každého zpravidla stejnou míru odpovědnosti, jen výjimečně se vyžaduje opatrnost vyšší, zejména u určitých povolání. Měřítka náležité opatrnosti je zpravidla určeno zvláštními právními předpisy upravujícími příslušnou oblast (např. silniční dopravu, zdravotnictví). Zavinění z nedbalosti přitom není vyloučeno spoluzaviněním jiných osob, včetně poškozeného (viz rozhodnutí č. 43/2002 Sb. rozh. tr.). Mezi zaviněným jednáním pachatele a způsobeným následkem musí být příčinný vztah.

Krajský soud k míře zavinění obžalovaného Ing. Petra B. konstatuje, že jeho zavinění na způsobeném následku (účinku), není vyloučeno ani s ohledem na spoluzavinění již pravomocně odsouzených.

Obecně totiž platí, že příčinný vztah, který spojuje jednání s následkem, je nezbytným obligatorním znakem tzv. objektivní stránky trestného činu. Samotná příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním pachatele a způsobeným relevantním trestně právním následkem (účinkem) ovšem zakládá trestní odpovědnost pachatele jen za předpokladu, je-li vývoj příčinné souvislosti alespoň v hrubých rysech zahrnut jeho zaviněním (rozhodnutí č. 20/1981 a č. 21/1981 Sb. rozh. trest.). Jednáním ve smyslu ustanovení trestního zákona je pak i opomenutí takového jednání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých poměrů povinen (blíže viz Šámal a kol. Trestní zákoník I, Komentář, 1. vydání 2009. Praha; C.H.Beck, s. 1121, 1122).

Zejména u nedbalostních trestných činů ublížení na zdraví podle § 147 TrZ bývá každý následek zpravidla výsledkem více příčin, přičemž příčinou následku je každé jednání, bez kterého by následek nenastal. Určitá skutečnost (okolnost) neztrácí svůj charakter příčiny jen proto, že mimo ni byl následek způsoben ještě dalšími příčinami (okolnostmi, podmínkami). To znamená, že příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání přistoupí ještě další skutečnost, jež spolupůsobí ke vzniku následku, ovšem za předpokladu, že jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (blíže rozh. č. 37/1975 Sb. rozh. trest.). Jednání pachatele má proto povahu příčiny i tehdy, když kromě něj vedlo k následku i jednání další osoby. Poněvadž každé jednání, bez něhož by následek nebyl nastal, současně nemusí být stejně důležitou příčinou následku

(zásada gradace příčinné souvislosti), je důležité, aby konkrétní činnost (jednání) pachatele byla pro způsobení následku příčinou dostatečně významnou.

Právě tak tomu bylo i v daném případě. Příčinná souvislost mezi jednáním, či spíše nekonáním obžalovaného Ing. Petra B. – nezajištěním vypracování písemného pracovního postupu, který by přesně vymezoval povinnosti jednotlivých pracovníků při přípravě železničních vagónů k otryskání včetně demontáže střechy- a následkem nebyla přerušena tím, že k jeho jednání přistoupila další skutečnost (jednání již pravomocně odsouzených Janusze D. a Tomáše Š.), jež spolupůsobila ke vzniku následku; stalo se tak totiž za předpokladu, že jednání obžalovaného zůstává takovou skutečností, bez níž by ke zjištěnému následku nedošlo. Tím, že obžalovaný toleroval provádění předmětných prací při přípravě vagónů na otryskání včetně demontáže střechy tak, jak si ho stanovil kterýkoliv zaměstnanec dle vlastního uvážení podle zvyklostí, vede k závěru o spáchání vytykaného jednání obžalovaným přinejmenším formou nevědomé nedbalosti.

Obžalovaný svým jednáním porušil takové důležité povinnosti, které měly za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví a skutečně jejich porušením došlo k závažnému následku, tj. ke způsobení těžké újmy na zdraví u poškozeného Miroslava Z. Jednalo se o porušení povinnosti vyplývající obžalovanému ze zákona, a to jednak ze zákoníku práce a jednak ze zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

V projednávané věci se jednalo o porušení důležité povinnosti, kterou se rozumí taková povinnost, jejíž porušení podstatně zvyšuje nebezpečnost činu pro společnost zejména tím, že má za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví. Jde o takovou povinnost, jejíž porušení má zpravidla za následek usmrcení nebo způsobení těžké újmy na zdraví, kde tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku.

Z uvedeného plyne, že obžalovaný vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům, jako generální ředitel společnosti Krnovské opravy a strojírna s.r.o., vědět měl a mohl, že jeho nečinností, s poukazem na to, že se jednalo o běžné činnosti v daném podniku, může dojít k porušení či ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem.

Na uvedených závěrech ničeho nemění ani závěry znalce z oboru bezpečnosti práce ve stavebnictví a při pracích ve výškách a nad volnou hloubkou Ing. Petra Osičky, které vyjádřil ve znaleckém posudku, jehož čtením podle § 211 odst. 5 tr.ř. bylo dokazování krajským soudem doplněno. Znalec v podstatě činí právní závěry, neboť hodnotí, zda tím, že nebyl na danou práci vypracován písemný pracovní postup došlo k porušení právních předpisů, zda pro zajištění bezpečnosti a ochraně zdraví zaměstnanců při práci byly zaměstnavatelem dodrženy právní předpisy. Dále se zabýval tím, kdo byl zodpovědný za dodržování předpisů ohledně bezpečnosti práce v dané firmě a tím, jaké byly příčiny pracovního úrazu poškozených dne 25.1.2013.

Odvolací námitky obžalovaného, které jsou opakováním jeho obhajoby, s níž se okresní soud náležitě v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal, byly provedeným dokazováním vyvráceny.

Na základě správně zjištěného skutkového stavu věci pak dospěl okresní soud rovněž ke správným právním závěrům. Obžalovaný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přečinu těžkého ublížení na zdraví podle **§ 147 odst. 1, odst. 2 TrZ**, neboť jinému, a to Miroslavu Z., z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví a spáchal tento čin proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona.

Protiprávní jednání obžalovaného splňuje rovněž kritéria společenské škodlivosti ve smyslu ust. **§ 12 odst. 2 TrZ**. V této souvislosti krajský soud při hodnocení rozhodných skutečností z hlediska míry společenské škodlivosti při použití zásady subsidiarity trestní represe neopomenul zejména význam chráněného zájmu, který byl činem odvolatele dotčen, jak je rozveden shora. V této souvislosti nelze přehlédnout, že v důsledku protiprávního jednání obžalovaného byla způsobena poškozenému Miroslavu Z. těžká újma na zdraví. Tato okolnost společenskou škodlivost protiprávního jednání obžalovaného zvyšuje.

Následně z podnětu podaného opravného prostředku přezkoumal krajský soud i **výrok o trestu** a dospěl k závěru, že ani v tomto směru okresní soud nepochybil.

Okresní soud po zvážení všech kritérií uvedených v ust. § 39 odst. 1 TrZ, tedy po vyhodnocení povahy a závažnosti spáchaného přečinu, osobních, rodinných a majetkových poměrů obžalovaného, jeho dosavadního způsobu života, možnosti jeho nápravy, jeho chování po spáchání přečinu dospěl správně k závěru, že účelu trestu u obžalovaného lze dosáhnout uložením trestu odnětí svobody nespojeným s jeho přímým výkonem.

K osobě obžalovaného nebyly zjištěny žádné negativní poznatky a trest odnětí svobody, který byl obžalovanému uložen ještě při spodní hranici zákonné trestní sazby uvedené v ust. § 147 odst. 2 TrZ – od 6 měsíců do 6 let, s podmíněným odkladem jeho výkonu na krátkou zkušební dobu, je trestem zákonným a přiměřeným, zohledňujícím jak dosavadní bezúhonnost obžalovaného, tak okolnosti spáchaného činu.

Pochybení neshledal krajský soud ani ve výroku, kterým byl obžalovaný společně s již pravomocně odsouzenými podle § 228 odst. 1 tr.ř. zavázán k povinnosti zaplatit na náhradu způsobené škody poškozeným zdravotním pojišťovnám škodu v požadované výši. Poškozené zdravotní pojišťovny se s nároky na náhradu škody připojily k trestnímu řízení řádně a včas, výše způsobené škody v přiznané výši byla řádně objektivizována a bylo zjištěno, že škoda v této výši byla poškozeným způsobena v příčinné souvislosti i s protiprávním jednáním obžalovaného.

Za situace, kdy všechny napadené výroky v předmětném rozsudku, které byly z podnětu podaného odvolání přezkoumávány, **byly shledány správnými**, bylo odvolání obžalovaného **podle § 256 tr.ř. jako nedůvodné zamítnuto**.

P o u č e n í:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat :

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 6. listopadu 2013

Mgr. Alexandra Erbanová, v.r.
předsedkyně senátu

Vypracovala:

JUDr. Petra Hajdíková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lucie Kempná